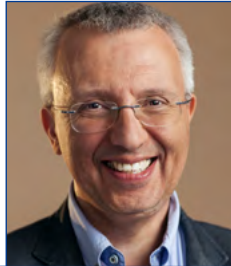

10

El canvi és per millorar el benestar de les persones

Josep Maria Forné

@JosepMForne

Llicenciat en filosofia per la UAB.

Director dels serveis territorials del Departament de Benestar Social i Família de la Generalitat de Catalunya del 2013 al 2015.

Diputat al Parlament de Catalunya.

Adonem-nos que el Departament de Benestar Social o d'Afers Socials, és un dels departaments que, en les administracions, canvia sovint de nom. Respon a preses de posició ideològiques que no són balderes. Sota el nom que sigui, qualsevol bon govern ha de pretendre el benestar dels seus ciutadans. El benestar és un concepte que l'utilitarisme generalitza al socialitzar l'hedonisme. La recerca de plaer, en bona part entès com a evitació del dolor i com a objectiu vital de les persones, se socialitza al proposar-lo com a objectiu polític i al dir que cal buscar-lo per a quants més i com més millor.

El benestar té en si mateix una dimensió política. Si voleu podem dir-ho a la inversa, la política no pot deixar de tenir com a objectiu el benestar de les persones. Les quatre principals vies per les quals s'ha de promoure aquest benestar són: la salut, l'ensenyament, la promoció de l'autonomia personal i l'atenció social i l'oferiment de rendes a través del treball, pensions o altres formes (garantida, de garantia, o de ciutadania). La malaltia, la ignorància, la incapacitat i la manca de recursos són font de dolor. L'estat, com a conjunt d'institucions que organitzen la societat, ha de procurar salut i ensenyament, facilitar l'accés a l'habitatge, i ha de garantir l'autonomia personal i rendes a les persones, de manera que ofereixi benestar. Per fer aquest oferiment necessita capacitat de decisió i recursos econòmics. Capacitat de decisió per ser responsable de les seves polítiques, i recursos econòmics per poder-les sufragar i executar.

L'actual autogovern de Catalunya no garanteix cap de les dues condicions, ni té la capacitat de gestió ni té els recursos econòmics. L'actual autonomia catalana, en bona part, s'ha convertit en una mera gestoria de les decisions que pren l'Estat espanyol i ha vist minvats els recursos, que ja eren minsos, sobretot comparant-los amb els recursos que genera el país i que recapta l'Estat.

“*L'actual autonomia catalana s'ha convertit en una mera gestoria de les decisions de l'Estat.*”

Per això la conveniència i la necessitat de tenir un estat propi. D'aquesta manera, es podran prendre les decisions polítiques més properes i encertades i es podrà disposar dels recursos necessaris sota el principi rector de com més recursos per a quantes més persones, millor.

Només així podrem ser realment solidaris, ja que la solidaritat requereix la decisió sobirana. L'administració de recursos d'altri sense la seva voluntat, encara que hipotèticament amb fins lloables, mai podrà ser compresa com a solidaritat.

Què ens perdem sense la sobirania política i financera? Benestar, i amb menys benestar perdem cohesió i justícia social. Els mitjans per aconseguir el benestar hem dit que són la promoció de la salut i l'autonomia personal, l'ensenyament i l'oferiment de rendes del treball o altres.

Aquest mitjans serveixen per assolir dos objectius: la cohesió social, és a dir, el sentit de pertinença i d'acceptació de les decisions institucionals, i la justícia social amb les polítiques distributives i redistributives de la riquesa, en funció dels mèrits i de les necessitats.

Tenir recursos no és garantia de res, però ens dona l'oportunitat, per exemple, que els 500.000 i escaig de catalans i catalanes reconeguts amb alguna discapacitat puguin gaudir d'una millor promoció de la seva autonomia personal; perquè un 20,9 per cent de població en situació de pobresa o en risc d'exclusió social pugui veure ateses les seves necessitats amb millor plenitud; perquè tota la ciutadania pugui veure garantides les seves necessitats amb millor plenitud. I tantes altres coses.

Administrar els nostres recursos ens permetrà millorar el benestar i amb la millora de la salut, l'ensenyament, l'atenció social i les rendes millorarà la cohesió i la justícia social.

La qüestió no és tant quant més té un, si la resta tenim garantides aquelles condicions que ens procuren el benestar. Sense l'oferta del benestar per a tothom, llavors sí que el que hom té de més pot ser injust i descohesionador.

Les polítiques de benestar són molt importants, cabdals, per a tots plegats. Volem ser responsables, poder decidir i disposar dels recursos que permetin més benestar del que ara gaudim i ser més justos del que ara no acabem de ser. Per això necessitem l'estat propi.

No pot ser que polítiques de resposta a l'emergència en l'habitatge i energètica i d'altres, per exemple, siguin suspeses pel Tribunal Constitucional, retallant competències i recordant qui mana.

A més, no pot ser que el dèficit fiscal i la mala administració del sistema de finançament (amb greus errors de càlcul de bestreta, amb pagament d'interessos dels propis recursos generats, etcètera) signifiquin retallades en el benestar de les persones. Això, i moltes altres coses, és el que permetrà corregir l'estat propi per al benestar de les persones.

L'estat propi és l'eina que ha de permetre garantir a les catalanes i els catalans llarga vida com a poble, i, sobretot, benestar. L'estat propi no és un fi en si mateix, sinó una eina que ens ha de permetre decidir, usant els recursos que generem, donar resposta a les necessitats de les persones, i amb aquesta resposta aconseguir el benestar.

“*L'Estat propi és l'eina que ha de permetre garantir llarga vida com a poble, però, sobretot, benestar.*”

Només així podem ésser més solidaris amb tots aquells que decidim ser-ne i més justos.